

Але, чи можна визначити зміст категорій «громадська спільнота АР Крим» і «власність громадської спільноти АР Крим» без унормування їх на конституційному рівні? Очевидно, що це питання має риторичний характер.

Маємо надію, що положення про власність громадської спільноти АР Крим отримає свій розвиток в Концепції винесення змін до Конституції України і належну увагу науковців і законодавця.

ПРО ЗМІСТ ДЕЯКИХ ЕЛЕМЕНТІВ СУЧАСНОЇ КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧОЇ ПОЛІТИКИ

Джу́жа О.М., д.ю.н., професор, головний науковий співробітник відділу організації науково-дослідної роботи НАВС
Колб С.О., старший державний ревізор-інспектор Луцької ОДПІ ГУ Міністерства доходів і зборів України у Волинській області

Як показав аналіз деяких проектів законів, що відносяться до регулювання правоохоронної діяльності України, всі вони носять безсистемний характер та мають достатнє фінансове забезпечення.

Аналогічні прогалини мають також законопроекти, що стосуються сфери виконання покарань. Наприклад, автори проекту Закону України «Про пробацію» (Д. В. Ягунов та інші), пропонуючи альтернативу покаранню у виді позбавлення волі, жодного разу не згадують про питання, пов'язані з джерелами його фінансування та його зв'язку з іншими нормативно-правовими актами.

Показовими в цьому контексті є законопроекти, що безпосередньо стосуються змісту кримінально-виконавчої діяльності. Зокрема, відповідно до вимог ч. 3 ст. 116 КВК України, у разі заявленої засудженим відмови від прийняття їжі, якщо це загрожує його життю, допустимим є його примусове годування за медичним висновком. Водночас низка авторів (А. Б. Аваков, В. Г. Ярема, В. А. Головка та ін.) пропонують ч. 3 ст. 116 КВК України викласти в такій редакції: «Примусове годування засудженого, який заявив про відмову від прийняття їжі та за висновками комісії лікарів не має психічного захворювання й усвідомлює свої дії, забороняється».

Для того, щоб підтримати чи заперечити запропонований підхід, слід з'ясувати зміст і соціально-правову сутність низки важливих правових понять та категорій, що органічно пов'язані між собою, взаємозумовлені і взаємодіють з таким правовим явищем, як примусове годування засудженого в місцях позбавлення волі. На наш погляд, вирішальними для правильного розуміння в цьому контексті є поняття змісту кримінальної відповідальності, покарання, кари, виконання та відбування покарання, катування тощо, які нині становлять зміст державної політики у сфері протидії злочинності, зокрема кримінально-виконавчої політики].

Поширеним є підхід, відповідно до якого кримінальна відповідальність – це один з видів юридичної відповідальності, що встановлює держава в законі про кримінальну відповідальність, а також накладає суд на осіб, які визнані на підставі його вироку винними у вчиненні злочину та мають нести зобов'язання особистого, майнового й організаційного характеру.

Ураховуючи зміст цього поняття, можна дійти висновку про те, що, у разі притягнення будь-якої особи до кримінальної відповідальності, у неї (власне в засудженого) виникають певні зобов'язання перед державою, які вона має впродовж відбування визначеного судом терміну покарання виконати в повному обсязі. З іншого боку, у персоналу органів й УВП виникає право на здійснення відповідного впливу на засудженого передбаченими в законі засобами (ст. 6 КВК України), щоб останній чітко виконував ці зобов'язання, – це невід'ємні елементи механізму правового регулювання в будь-якій галузі права.

Виходячи з цього, можна зробити висновок про те, що запропонований вище законопроект є поспішним та таким, що не зможе у повній мірі відрегулювати складні питання, що пов'язані з виконанням та відбуванням покарання у виді позбавлення волі.